

[Gustav Pedersen.]

Del, som er saa heldige at blive udnævnt til Kontorassistenter, og nogle meget faa, der er saa heldige, at de bliver Assisterter eller Kontorfuldmægtige. Nu siger Titelen Kontorfuldmægtig ikke saa farligt meget; den slutter med en Grundløn paa 3 750 Kr.

Jeg maa nu forstaa det, der er sket paa Orlogsværftet, derhen, at man i Virkeligheden vil lukke helt af, med andre Ord, at enhver Avancementsmulighed ud over Kontorfuldmægtig er udelukket, og det giver Billedet en endnu grellere Karakter. For det første skal en meget stor Del af disse Kontorister eller Kontormedhjælpere regne med at slutte paa en Grundløn paa 2 220 Kr. om Aaret, kun en mindre Del kan gøre Regning paa at avancere til henholdsvis Kontorassistenter eller Kontorfuldmægtige. Naar jeg nævner, at for Orlogsværftets Vedkommende er 28 kontoristlønnede, 17 er Kontorassistenter, og kun 8 er Assisterter, har man i Virkeligheden Billedet i en Nøddeskal. Jeg tror ikke, det er holdbart i det lange Løb at holde en stor Gruppe af Funktionærer, som man trækker ind til et Arbejde, der stiller store Krav til dem, i en Lønordning, hvor man efterhaanden fratager dem enhver Avancementsmulighed. For det første forlanges der en ikke helt ringe og i mange Tilfælde heller ikke helt billig Foruddannelse, og for det andet skal de dygtiggøre sig paa mangfoldige Omraader for at kunne klare deres Arbejde.

Det er jo ikke den ringeste Del af Befolkningen, der her er Tale om; langt de fleste af dem er dem, der af Folkeskolerne anses for at være de dygtigste, som derfra kommer over i Melleskolen, og af hvilke Staten igen udpeger dem med de bedste Eksaminer til en Placering, som er den daarligste, der overhovedet findes inden for hele Statens administrative Felter. Det bliver selvsagt endnu grellere, hvis de enkelte Styrelsesgrene ikke blot standser de Avancementsmuligheder, der findes, men ogsaa lader Misforholdet mellem dem, der har en Smule Avancementsmulighed, og dem, der slet ingen har, vokse — praktisk talt fra Aar til Aar.

Sagen er blevet særlig aktuel derved, at den Dyrtidsordning, man har, slet ikke dækker Prisstigningen. Det kan være strengt

nok for de Grupper, som har noget, de kan spare af, men inden for Grupper, hvor der overhovedet intet findes at skære ned paa, fordi de i Forvejen ikke har haft til at dække de mest elementære Udgifter, bliver det katastrofalt, naar i Virkeligheden alle Sunde lukkes for dem. Det er derfor, jeg mener, at der er Grund til at betragte hele dette Spørgsmaal som andet og mere end et Forbigaaelsesspørgsmaal i en enkelt Sag; der ligger i Virkeligheden bag et socialt Problem, som er af den allerstørste Vægt, og som jeg synes man burde have taget Hensyn til baade i det enkelte Tilfælde og ved Fremskaffelsen af Avancementsmuligheder inden for den Skala, der nu engang er fastsat. Jeg er fuldt ud klar over, at den højtærede Forsvarsminister ikke kan være ansvarlig for selve Grundlaget ud over det Ansvar, han kan have fra den Periode, hvor det i sin Tid blev lagt, og — det indrømmer jeg — det kan han dele med mange. Men naar nu Grundlaget i Forvejen er saa daarligt, som Tilfældet er, og det er blevet forringet ved Tidernes Ugunst, saa var der des mere Grund til at benytte enhver given Lejlighed til at søge at udnytte de Chancer, der findes, bedst muligt, og i alt Fald saa langt, som Rammerne giver Mulighed for, altsaa til at søge at finde en rimelig Placering. Det synes jeg ikke har været Tilfældet, og derfor henstiller jeg til den højtærede Forsvarsminister at se paa disse Forhold og søge at faa rettet saa meget, som det nu engang er gør ligt.

Boeck-Hansen: De Udtalelser, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (H. P. Hansen [Sorø A.]) fremsatte angaaende Arbejdsdelingen, kunde misforstaaes derhen, at den var en Byrde for Arbejderne i Almindelighed. Jeg vil gerne sige, at jeg vilde aldrig have stemt for denne Lov, hvis jeg ikke troede, den var en Fordel for Arbejderne. Jeg vil ogsaa tro, at den højtærede Arbejdsminister var af samme Opfattelse — ellers tror jeg nemlig ikke, han havde fremsat Lovforslaget. Man kan dog vist ogsaa med Rette spørge om, hvem de mange Penge gaar til, som i sin Tid blev opkrævet i Skatter af de fastlønnede og nu af samtlige Skatteydere. Der gaar adskillige Millioner netop til Arbejderne. Man kan ogsaa spørge: Hvem andre er det, der